

Jonge musici als was in handen van dompteur

Voorzitter van Klamuze, Hans van Weezel, introduceert het 'Jeugd Orkest Nederland' als een min of meer wild en gevaarlijk beestenspul: 'Je moet als dirigent wel een dompteur zijn!' Welnu, Hempel heeft deze 85 jonge musici fantastisch in z'n greep; ze zijn als was in zijn handen! Begeesterd, zoveel mogelijk aangevend dirigeert hij het JON langs rotsen en valleien, langs woeste dorpsfestijnen en romantische tuinen.

Ravels 'Alborada del Gracioso' begint met een fijn kantwerk van lichte pizzicatosrijkers die naar een grote uitbarsting van het plenum trekken, met maar liefst zes contrabassen, een bende hoorns, grote trom, pauken, geweldig schallende bekkens en natuurlijk de castagnetten die de Spaanse ritmes kruiden. Het is voluit er tegenaan gaan of inbinden geblazen. Interessant is het rillende geluid van gestopte trombones, de fluisterzachte toon van de trompetten, heftig slaande violen, de weemoedige melodieën die oplichten in zachte delen. Weer gevolgd door een kakofonie van bonte klankkleuren.

Het vioolconcert in a van Henry Vieuxtemps (1820-1881), een vermaarde Belgisch violist, lijkt vooral op een staaltje van puur technisch kunnen waaraan de solist moet voldoen. De 17-jarige Pieter van Loenen die kán er wat van! Haarzuiver in de hoogste noten van opwaartse lijntjes strak en voortvarend in het passagewerk, al virtuoos in zijn cadens, in rondcirkelende bewegingen, en dubbelslagen. Maar om te zeggen 'ik ben

Jeugd Orkest Nederland o.l.v. Jurjen Hempel, m.m.v. Pieter van Loenen (viool). Gehoord: 20-3, Huis ter Duin, Noordwijk aan Zee.

ontroerd': nou nee.

Voor de eerste symfonie, bijgenaamd 'Titan' naar de romantische schrijver Jean Paul, componeerde Gustav Mahler aanvankelijk een programma dat hij na twee uitvoeringen al wegliet. Voor Mahler was stemming belangrijker dan het voorgestelde. Blijft over een machtige 'poëtische' biografie in klank. 'Lieder eines fahrenden Gesellen' liggen aan deze symfonie ten grondslag. Het moet voor dit energieke jonge orkest een verrukking zijn om juist deze eerste symfonie te spelen die barst van weemoed en levensvreugde. Meteen al in die lange sobere strijkerstoon, waarboven enkele eenzame melodieën zich ontwikkelen. Fraai zijn de warme hoorns, de pastorale klarinetklank, vogelfluitjes die dwars door het hele orkest opduiken, ieder instrument in z'n eigen gekleurde terts.

Het uitbundige grootkoper, perfect knallend slagwerk, de wondermooie volksdeuntjes die (als je wilt) verwijzen naar Vader Jacob in mineur, die canonic alle orkestlagen in beweging zet. Het orkest al zijn vitaliteit, expressie, musiceerdrijf uitleven in het 'Stürmisch bewegt' dat eindigt met een staande roedel hoornisten die het flamboyant spelende orkest krachtig naar zijn overweldigend slotakkoord leidt.